

Καρβελώφ και Φασουλής
μετ' ἀγριότητος πολλῆς.

Ὁ Φασουλής με συλλογῇ
γιὰ τοὺς σεισμοὺς μονολογεῖ.

Μωρὲ τοῦ μπι ὅρ νοί τοῦ μπί;... ἐσύ, Χριστέ, εἰπέ μου...
οὔτ' εἶδα οὔτε ἀκουσα τέτοιο σεισμό ποτέ μου.
Τρόντι ζῶ ἢ μὴ δὲν ζῶ;.. γιατί ἐγὼ ἀκόμα
νομίζω πὼς τρανιάζομαι μ' ὄλον τῆς γῆς τὸ στρώμα.
Μωρὲ τοῦ μπι ὅρ νοί τοῦ μπί;.. ὑπάρχω, ναί ἢ οὐ;...
ἴπες μου, θεὲ τῶν οὐρανῶν, γιὰ ὄνομα θεοῦ.

Σεισμοὶ και καταποντισμοὶ και τόσ' ἐπιδημῖαι,
κατὰ ξηράν και θάλασσαν φορικώδεις ἱρικυμῖαι,
στριφ-γγυρίσματα συχνά τοῦ χάους τοῦ ἀπείρου
και καρχαρίας τρομερὸς ὀστά μπάνια τοῦ Φαλήρου.
Ποιέ, Χριστέ, δὲν ἔρχεται μιὰ συμφορὰ μονάχη
κι' ἐκ συμφορῶν ἐβάρυνε ἡ ἀσθενῆς μου ράχη.

Ἄ! τώρα πιά δὲν εἰμπορῶ ὀστάς συμφορὰς ν' ἀνθέξω...
ἐπλήθυναν οἱ κίνδυνοι ὡς ἄμμος τῆς θαλάσσης
και δὲν γνωρίζω ποῦ τῆς γῆς ὁ δυστυχῆς νὰ τρέξω,
νὰ σώσω τὸ σαρκίον μου σ' αὐτὰς τὰς περιστάσεις.
Ὡς ἐν μηδέν, ὡς τίποτα ἐπὶ τοῦ κόσμου κείμαι
και οὔτε εἶμαι βέβαιος ἂν εἶμαι ἢ δὲν εἶμαι.

Σύ, Κύριε, ὁποῦ τὴν γῆν ὀλίγον ἐπιβλέπεις
και τρέμ' ἡ Μαραθούπολις και ὀλ' οἱ Γαργαλιάνοι,
ὁποῦ τὸ ἄ ν τ ε σ τ ἄ τ ο υ ς κ β ὀ τῆς σφαιρας ἀνατρέπεις,
κι' ὁ βασιλεύς κι' ὁ σκουπιδᾶς σαστίζει κι' τὰ χάνει
εἰπέμου Σύ, ὁποῦ τὸ πᾶν ἐνώπιόν σου κλίνει,
με τούτα τὰ κουνήματα ὁ κόσμος τί θὰ γίνῃ;

Καλλίτερα, ὦ Ὑψιστε, νὰ μὴ μᾶς ἐπιβλέπῃς
και οὔτε με τὸ βλέμμα σου τὸ σύμπαν νὰ διέπῃς,
ἀφοῦ με τὴν ἐπιβλεψὶν μᾶς κάνεις πανηγύρια
και τρίζουν πόρταις, κλειδαριαῖς, γρηλιά και παραθύρια
και τρέμω μὴ ἀπάνω μου τὰ σπήτῃα ὀλα πέσουν
κι' αὐτὰ τάστεια νὰ σοῦ ἴπῶ καθόλου δὲν μ' ἀρέσουν,

Ἡ τόση σου ἐπιβλεψὶς καλλίτερα νὰ λείψῃ,
διότι ἄλλως, Ὑψιστε, βεβαίως θὰ μοῦ στρίψῃ.
Σὺ ἔκαμες ἐπὶ τῆς γῆς μονάρχας κι' ἡγεμόνας
νὰ ἐπιβλέπουν ἐφ' ἡμῶν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας
και ὁ καθένας βέβαια ὡς χεῖ και δεῖ και πρέπει
ἐπὶ τῶν ὑπηκόων του ἀγρύπτως ἐπιβλέπει.

Ἴδού, Ἴδού Πρωθυπουργοὶ καὶ δημοσιογράφοι,
τὰς τύχας ἐπιβλέποντες καὶ τῶν ἔθνῶν τὰ σκάφη,
Ἴδού καὶ πολιτεύματα, Συντάγματα καὶ νόμοι,
φρουροί, κλητῆρες, εὐζῶνοι, Νομάρχαι, Ἀστυνόμοι,
νυχθημερόν πλανώμενοι εἰς ἓνα καὶ ἄλλον δρόμον
καὶ ὅλοι ἐπιβλέποντες τὴν τήρησιν τῶν νόμων.

Ἴδού παππάδες, ἀσκηταί, Μητροπολίται, διόκοι
καὶ τὸ γενναῖον Κ ή ρ υ γ μ α καὶ ὁ λό γ ο ς τοῦ Μακράκη,
ὀρθοτομοῦντες τὸν εὐθὺν τῆς ἀληθείας λόγον
καὶ μὴ προσέχοντες ποτὲ εἰς ἓνα καὶ ἄλλον ψόγον
εἰς ὅλα μᾶς ἐπίβλεψις καὶ πρόνοια μεγάλη
καὶ εὐχαριστήρια καθεὶς πρὸς τοὺς ἐπόπτας ψάλλει.

Δὲν εἰμπορεῖς τὸ χέρι σου νὰ βάλῃς μὲς ἴσθιν τσέπη,
χωρὶς κανένια νὰ σὲ ᾄῃ, χωρὶς νὰ σ' ἐπιβλέπῃ.
Τὶ ἔκανες, τί ἔφραγες, ποῖαν ἔχεις, ποῖα δὲν ἔχεις,
ποῦ ἔβανες τὸν πόντο σου, ποῦ τρέχεις, ποῦ δὲν τρέχεις,
ἐγὼ κυττῶ τὸν Περικλῆ καὶ ὁ Περικλῆς ἐμένα,
καὶ τὸν πλησίον του καθεὶς προσέχει δλοένα.

Τόση λοιπὸν ἐπίβλεψις, θεέ μου, δὲν μᾶς φθάνει,
μὰ εἶν' ἀνάγκη τάχατε ἴσθιν κόσμον καὶ ἡ δίκη σου,
γὰ νὰ χαλοῦν τὰ Φιλιππῶνα καὶ ὅλ' οἱ Γαλαζῖνοι
καὶ ἄνω κάτω νᾶρχονται τὰ στρώματα τῆς γῆς σου;
Ναί! ἄφησέ μας, Ὑψιστε, ἴσθιν χεῖρα τοῦ διαβόλου,
ἀλλ' ὅμως σὲ παρακαλῶ μὴ μᾶς κουνᾶς καθόλου.

Ἐκεῖνα τὰ κουνήματα μοῦ στρίβουν τὸ τσερβέλο...
φοβοῦμαι τὰ κουνήματα, κουνήματα δὲν θέλω.
Κανεὶς δὲν εἶναι σίγουρος σ' ὅποια καὶ ἂν στέκῃ θέσι...
αὐτοῦ τοῦ εἴδους κούνημα καθόλου δὲν μ' ἀρέσει.
Ἄς λείψουν τὰ κουνήματα, ὦ γῆ καὶ οὐρανέ...
μωρὲ τοῦ μπὶ ὅρ νὸτ τοῦ μπὶ...κινούμαι, οὐ ἦ ναί;

ὦ! ἄφησέ μας, Κύριε, σ' αὐτὴ τῆ βρωμοσφαῖρα
μονάχοι νὰ ψηλώμαστε καὶ νύκτα καὶ ἡμέρα
καὶ ἂν θέλῃς σώνει καὶ καλὰ μ' αὐτὰς τὰς ἐπιβλέψεις
τὴν αἴτιμον ὑψηλίον καὶ ἐμένα ν' ἀνατρέψῃς,
ἡμεῖς δὲν ἐλεμβαίνομεν ἴσθιν ἰδικὰς σου πραΰσεις,
καὶ ὅταν θέλῃς εἰμπορεῖς νὰ μᾶς ἀνατινάξῃς.

Ἄλλ' ὅμως σύ, ὦ Κύριε, ποῦ κατοικεῖς ἴσθιν νέφη,
ὅταν μὲς ἴσθιν κέφια σου σοῦρθῇ καὶ αὐτὸ τὸ κέφι,
μὰ χάρι τότε σοῦ ζητῶ μὲ δάκρυα καίπονον,
τὸ ἓνα ἡμισφαίριον νὰ μὴ χαλάσῃ μόνον,
μὰ ὅλους καὶ ἀπαξάπαντας μὲ μὰ νὰ μᾶς γρομεῖς.
πρὶν χάσωμε τὸν μπούσουλα μὲ τὰς μεταρρυθμίσεις.

Καὶ μερικὰ παντοῖα,
ὄρθα τε καὶ ἐναντία.

Τάχα γιὰτι ἐπαύσατε τὸν κύριον Βαρβέρη,
ποῦ ἀληθῶ, μοναδικὴν Καλλιγραφίαν ἔξερει
καὶ εἶχε ζῆλον ἀληθῆ πρὸς τὴν ὑπηρεσίαν
καὶ ἀκούραστος ἐδίδασκε μὲ πᾶσαν του θυσίαν;
Ἡμεῖς πλὴν ἐξετάζοντες τὴν παῦσιν κατὰ βάθος,
εὐρίσκομεν πῶς ἔγινε μονάχα κατὰ λάθος
καὶ ἐλπίζομεν πῶς εἰς αὐτὸν ἡ θέσις θὰ δοθῇ,
καὶ ὅτι τὸ λάθος τάχιστα θὰ ἐπανορθωθῇ.

Ἐκδίδει, ὡς ἐμάθομεν, ὁ φίλος Πηγαδιώτης
χάρτην συνόρων καὶ μαχῶν, ὅπου θὰ εἶναι πρώτης.
Θὰ φαίνονται καταλεπιῶς τῶν συμπλοκῶν οἱ τόποι,
καὶ σχέδιον καὶ τύπωσις θὰ γίνουν ἐν Εὐρώπῃ.
Πρὸς τούτοις δὲ παρακαλεῖ πάντα λαβόντα μέρος
νὰ στείλῃ τὴν εἰκόνα του ἀφεύκτως τε καὶ ἐγκαίρως,
διότι πλὴν τῶν συμπλοκῶν, μαχῶν καὶ τόπων πάντων,
θὰ ἔχη καὶ τὰ πρόσωπα τῶν συμπολεμησάντων.
Ἐλπίζοντες εἰς τὴν γνωστὴν αὐτοῦ καλαισθησίαν,
τὸν χάρτην περιμένομεν μ' ἀνυπομονησίαν.

Στὸν καφενέ τοῦ Χαραμῆ πυροτεχνοῦν συγνάκις,
μὰ παίζει καὶ ἴσθιν Σ ύ ν τ α γ μ α ὠραία μουσική,
ἴσθιν Ἄντρον ἐμφανίζεται ποικίλος ὁ Κωστακῆς
καὶ ὁ λαὸς τῶν Ἀθηνῶν προστρέχει πανοικί.
Ἐγὼ δὲ πᾶσαν κίνησιν ἐκθύμως ἀναγγέλλων,
προβλέπω εἰς τὸ παρελθόν καὶ ἐλπίζω εἰς τὸ μέλλον.

Ὁ Καλικούνης φίλος μας καὶ ἰατρὸς βαρβάτος,
ὑπέστη καὶ τὴν πρακτικὴν ἐξέτασιν ἐσχάτως
καὶ τοῦ ἐδόθη ἡ ἀδεία μὲ ἀρκετοὺς ἐπαίνοους
νὰ θεραπεύῃ τὰς πληγὰς τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

Ἐν δρᾶμα μᾶς ἀπέστειλαν ὀνόματι «Ὁ Τί τ ο ς»...
ἀλλ' ὅμως καὶ ἂν δὲν ἔκοφα τὰ φύλλα του ἀκόμη,
θὰ εἶναι δρᾶμα κάλλιστον καὶ αὐτὸ ἀναντιρρήτως
καὶ περιττὸν μοῦ φαίνεται πᾶν σχόλιον καὶ γνώμη.

Λοιπὸν ἡ Π ε ρ ι φ ε ρ ε ι α τὴν Πέμπτην θὰ παιχθῇ,
ἐν προῖον νεώτατον τῆς χλιαρᾶς μας Μούσης,
τὸ δὲ κοινὸν ἐλπίζομεν πῶς θὰ τὴν ἀνεχθῇ,
καθὼς καὶ πᾶσα ἡ φρουρὰ τῆς φίλης πρωτευούσης.

Τοῦ Ῥωμοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσαστὸ τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη — καὶ ὅπο τοῖ δε συνορεύει
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χουτεῖων — μ' ἓνα κάποιο Φαρμακεῖον,

Καφενέτων «Εὐ Φρον ὀντων» — νύκτα ἡμέρα συζητούντων
μὲ μπακάληδες καὶ ὄσους, — παιζατζήδες ἄλλους τόσους
μ' οὐρητήρια, σαυτοῖ ρια — καὶ μὴ μάνδρα μὲ γαδούρια.